

Aiala: «Avui en dia tot molesta i sempre hi ha algú que s'ofèn»

Aiala, amb només 23 anys, ha creat «Nothing less than art», un disc de debut que és tot un tribut a la música negra, i on barreja reggae, soul, rock i engrunes de trap · El presenta el 6 de març a La Mirona, en la inauguració del Black Music Festival

Aiala és també una famosa escola d'hostaleria. Li agrada menjar bé?
M'agrada alimentar-me bé, sí (riu). I cuino una mica.

Aviat no es podrà dir «música negra» i hauré de dir «música de color fosc»?
Espero que no. Això de canviar el nom a les coses em sembla una ximpleria, entre altres coses perquè no millora res. Dir «música negra» és una manera de donar valor a les arrels d'aquesta música, el valor que durant molts anys s'ha negat a la gent negra. O de color, si se li vol dir així.

Què té la música negra?
La música negra em mou per dins. Té alguna cosa que no sé explicar. És com el flamenc, o ho portes a dins o no ho portes. Òbviament, a la vida tot es pot aprendre, però és un tema d'arrels.

No se la veu gaire negra, a vostè.
De color no, però crec que per dintre, sí.

A la Rosalía la van criticar per «apropiació cultural». A vostè li poden dir el mateix?
Òbviament que sí. Avui en dia tot molesta, tot es pot criticar i sempre hi ha algú que s'ofèn, diguis el que diguis. Jo penso que la cultura com més es comparteixi millor. Està clar que l'apropiació cultural existeix, però no crec que sigui en aquesta mena de casos. Mentre donis crèdit a qui t'ha inspirat, no és apropiació cultural, ho seria si volguessis fer creure que allò ho has inventat tu.

Un seu tema es diu «In trouble». Quins problemes té?
Doncs quan ho vaig escriure tenia problemes per acabar el disc.

I quins té el món?

Que molta gent es mor de gana per culpa de gent interessada.

Això ja no importa, només importa el coronavirus.

Doncs porta menys de 2.000 morts, i el patriarcat i el masclisme han matat més de 7.000 dones des de principis d'any. Hauríem de revisar les prioritats, si ens ha de preocupar més una grip o que milers d'homes matin milers de dones.

Potser els homes som un virus.

Ha, ha, totalment. I algunes dones també.

Un altre tema del disc és «Time goes fast». Només té 23 anys i pensa que el temps passa de pressa? Espera als 56...

Molt de pressa. Vaig escriure aquesta cançó a onze anys i sembla que fos ahir.

Un moment: a 11 anys?

La lletra, sí. Deu ser de les més antigues del disc.

El disc es diu «Nothing less than art». Què és l'art?

Per a mi, tot és art. La vida és una forma d'art. El món, l'univers, és una forma exquisida d'art. Per mi no existeix una forma d'art sense una altra, totes les arts van lligades.

L'art ha de ser compromès?

L'art ha d'expressar, no fa falta que sigui compromès, ni tan sols cal que entretingui. Ha de dir coses, i després poden ser més interessants o menys.

Però vostè és compromesa.

El fet de néixer dona en aquest món et fa adonar de coses que no estan bé. En molts aspectes el món porta una bena als ulls, jo lluito pel que crec que és just.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2020/03/03/avui-dia-molesta-sempre-hi/1032381.html?utm_source=rss